

Arrest

nr. 89 623 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U verbleef samen met uw familie in uw land van herkomst in Goragorsk, Nadteretchny district, Tsjetsjenië. U kende problemen in Tsjetsjenië vanaf 2002 omwille van uw verloofde [V. U.] (OV xxxxxxx). Nog voordat u en [U.] elkaar begonnen te ontmoeten kwamen mannen in uniform langs bij u thuis. Ze vroegen naar [U.] en bedreigden jullie omwille van [U.]. Ze lieten ook dreigbrieven achter waarin stond dat ze jullie zouden vermoorden. Omwille van deze bezoeken waren uw ouders tegen een huwelijk met [U.]. Jullie ontmoetten elkaar desondanks en zagen elkaar in het geheim in Grozny. Er waren ook plannen om te huwen. Begin 2003 werd [U.] opgepakt en ongeveer een jaar lang aangehouden. Tijdens deze

periode bleven de autoriteiten bij jullie langskomen en bedreigingen uiten. Na de vrijlating van [U.] begin 2004 dook hij onder bij een tante en vluchtte vervolgens uit de Russische Federatie. U heeft [U.] in Tsjetsjenië niet meer gezien na zijn vrijlating, de laatste keer dat u hem zag voor uw vertrek uit de Russische Federatie dateert van eind 2002. Na de vlucht van [U.] begin 2004 bleven de bezoeken van de autoriteiten aanhouden. U weet niet waarom [U.] vervolgd werd. In 2004 was er een soort huwelijksplechtigheid, weliswaar in afwezigheid van [U.], waarbij u door de vader van [U.] werd opgehaald en naar de mullah gebracht. Hierna beslisten de vaders van u en [U.] dat u moest vluchten en regelden een reis. Tot uw vlucht in oktober 2004 verbleef u bij de familie van [U.].

Op 22 oktober 2004 verliet u Tsjetsjenië. Via Moskou en Belarus reisde u naar Polen. Op 26 oktober 2004 vroeg u asiel aan bij de Poolse asielinstanties. U zette uw asielaanvraag stop op 25 april 2005 en verliet op 10 mei 2005 Polen om naar België door te reizen. U had ondertussen vernomen dat [U.] in Engeland zou verblijven en wou via Oostende naar Engeland reizen. In Oostende werd u echter opgepakt en u vroeg een eerste keer asiel in België op 22 juni 2005. U haalde problemen aan in Tsjetsjenië omwille van uw moeder, en problemen met Wahabieten in Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken startte een terugnameverzoek aan Polen. Tijdens uw verblijf in het repatriëringscentrum kreeg u bezoek van [U.], die pas vernomen had dat u in België was. Het was de eerste keer dat u [U.] zag sinds 2002. Na akkoord van de Poolse asielinstanties werd u op 5 september 2005 gerepatrieerd naar Polen. U diende er een tweede asielaanvraag in. U kreeg enkele maanden later een negatieve beslissing. In Polen kreeg u het bezoek van [U.] waarna jullie op 9 juni 2006 traditioneel huwden te Warschau.

U keerde vervolgens terug naar België waar u op 26 juli 2006 een tweede asielaanvraag indiende. U beroepte zich bij uw tweede asielaanvraag nog steeds op de problemen van uw moeder, die u sinds het voorjaar van 2005 niet meer gezien zou hebben. U vermeldt tevens de naam van [U.], die ondertussen op 30 juni 2006 door het Commissariaat-generaal werd erkend als vluchteling. De Dienst Vreemdelingenzaken verzocht aan Polen een nieuwe terugname. Na het akkoord van Polen werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken vastgehouden met het oog op een nieuwe repatriëring naar Polen. Na een procedureslag werd u eind januari 2007 een tweede maal gerepatrieerd naar Polen. U diende geen nieuwe asielaanvraag in, maar keerde in maart 2007 terug naar België. Op 22 april 2007 beviel u van uw eerste kind, [V. L.]. Op 18 mei 2008 diende u in België een derde asielaanvraag in. U baseert uw huidige asielaanvraag op de problemen van 2002 tot 2004 in Tsjetsjenië ten gevolge van de problemen van uw echtgenoot [U. V.]. U vernam vanuit België dat de autoriteiten na uw vlucht bleven langskomen. In januari 2008 werd uw broer [M.] voor lange tijd aangehouden. Uw vader is in februari 2008 opgepakt. Na twee dagen aanhouding overleed hij in het ziekenhuis aan de gevolgen van de verwondingen aan de lever. Op 14 maart 2012 vroeg uw broer [M. D.] (OV xxxxxxxx) asiel aan in België. Uw broer werd in maart 2012 meegenomen en bedreigd om voor hem onbekende redenen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Bij onderzoek van uw dossier zijn verschillende elementen naar voor gekomen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen

Ten eerste dient er ernstig getwijfeld te worden aan de (huwelijks)band tussen u en [U.] in Tsjetsjenië. U verklaart bij uw actuele asielaanvraag dat jullie plannen hadden om in 2002 te huwen, dat jullie elkaar geregeld ontmoetten, dat iedereen wist dat jullie een koppel waren, en dat er in 2004 een traditioneel huwelijksritueel had plaatsgevonden, weliswaar in afwezigheid van [U.], maar in aanwezigheid van de mullah en de familie van [U.] (gehoor CGVS, p.2-4 ; vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). In het kader van het terugnameverzoek aan Polen dd. 28/7/2006 bij uw tweede asielaanvraag, verklaart u zelfs dat [U.] zijn toestemming had gegeven voor het huwelijk

(terugnameverzoek aan Polen dd. 28/7/2006, punt opmerkingen). Ook [U.] verklaart bij zijn laatste gehoor voor het CGVS dat jullie reeds in Tsjetsjenië van plan waren om te huwen, en ook effectief gehuwd zijn. Als bewijs van jullie huwelijksband in Tsjetsjenië legde hij een attest neer dd. 16/9/2004 (maar welke hij pas later bekwam) van de dorpsadministratie van Goragorsk waarin vermeld wordt dat u sinds 13 september 2004 verhuisd bent ten gevolge van het traditioneel (moslim) huwelijk met [V. U.]. (zie document 12) (CGVS [U.] dd. 25/1/2007, p.2,3) Het is om deze redenen dan ook zeer opmerkelijk dat zowel u als [U.] bij jullie eerste asielaanvraag geen enkele melding maken van elkaar, noch van enige (traditionele) huwelijksband of verloofde (terugnameverzoek aan Polen dd. 27/6/2005 en dd. 28/7/2006 ; verslag Dienst Vreemdelingenzaken [U.], punt 10,13,33,34; vragenlijst CGVS, p.2 ; gehoor CGVS [U.] dd. 1/6/2005, p.1). Daarnaast kan ook op twee andere elementen gewezen worden die een indicatie zijn voor het ontbreken van een eerdere (huwelijks)band in Tsjetsjenië. Een eerste element betreft het feit dat u tijdens het recentste gehoor voor het CGVS initieel "neen" antwoordt op de vraag of u traditioneel gehuwd bent. Pas wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat Umar verklaarde dat er wel een traditionele ceremonie had plaatsgevonden, verklaart u van wel (CGVS, p.2). Een tweede bijkomend element betreft een brief van [U.] dd. 9/8/2005 gericht aan de directeur van het gesloten centrum waar u destijds verbleef, en waarin staat dat hij zijn goede vriendin ("ma proche amie") wil bezoeken (zie document 13).

Zowel u als [U.] werden met de twijfels over jullie (huwelijks)band in Tsjetsjenië geconfronteerd. [U.] werd tijdens een gehoor in het kader van een onderzoek naar nieuwe feiten dd. 25/1/2007 vooreerst geconfronteerd met het ontbreken van enige verwijzing naar u bij zijn asielaanvraag. Hij verklaarde dat over jullie (huwelijks)band destijds geen concrete vragen zijn gesteld (CGVS [U.] dd.25/1/2007, p.3). Ook u werd gevraagd waarom u denkt dat [U.] uw naam niet heeft vermeld tijdens zijn asielaanvraag. U verklaart dat u hij u niet vermeld heeft omdat hij allicht dacht dat u niet zou komen (CGVS, p.2). Met betrekking tot het feit dat u [U.] niet heeft vermeld in het kader van uw eerste asielaanvraag, verklaart u dat bij uw vertrek uit Tsjetsjenië de vader van [U.] zei dat u beter niets over [U.] zou vertellen (CGVS, p.7). [U.] werd ook geconfronteerd met zijn brief aan de directie van het gesloten centrum. Hierover verklaarde hij dat zijn vriend zijn brief slecht vertaald heeft, want dat hij wel degelijk "mijn vrouw" had geschreven (CGVS [U.] dd.25/1/2007, p.3).

De verklaringen van u en [U.] zijn volgens het Commissariaat-generaal echter niet overtuigend. De discrepantie tussen enerzijds jullie recentste verklaringen en attesten waaruit blijkt dat jullie in Tsjetsjenië traditioneel gehuwd waren (in uw hoofde)/ zouden worden en hiervoor de toestemming gegeven (in hoofde van [U.]), en anderzijds jullie beider verklaringen in het kader van jullie eerste asielaanvraag, blijft te groot om dit gebrek aan verwijzing naar elkaar te verschonen. Aan het attest dat door [U.] is voorgelegd wordt dus geen geloof gehecht. Niet alleen omwille van de grote discrepantie met jullie verklaringen, maar ook omdat dit attest dd. 16/9/2004 pas op 25/1/2007 (door [U.]) is neergelegd, terwijl verwacht kan worden dat dit attest reeds door u werd neergelegd/aangehaald in het kader van uw asielprocedures in de periode 2004- 2006. Bovendien is het merkwaardig dat jullie, in de hypothese dat er een huwelijksband bestond in Tsjetsjenië, alsnog een traditioneel huwelijk afsluiten in Polen, en waarvoor [U.] speciaal naar Polen reist.

De gereede twijfels over het bestaan van een hechte relatie tussen u en [U.] in Tsjetsjenië, ondermijnen ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen en motieven waarom u Tsjetsjenië verliet, aangezien deze volgens uw verklaringen voortvloeien uit uw relatie met [U.]. Zo verklaart u dat de reden voor uw vlucht uit Tsjetsjenië gelegen is in het feit dat u en uw familie vervolgd werden omdat ze op zoek waren naar [U.] (CGVS, p.3)

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Bij uw eerste en tweede asielaanvraag haalt u in vergelijking met uw derde asielaanvraag totaal andere asielmotieven aan. U verklaarde in het kader van uw verklaringen van de terugnameverzoeken immers dat u mee gevlucht bent met uw biologische moeder van wie u reeds lang gescheiden leefde. U weet niet welke problemen uw moeder kende, u weet enkel dat het te maken had met haar tweede echtgenoot. Tijdens uw tweede asielaanvraag voegt u toe dat u met uw vlucht naar Europa ook als doel had uw toekomstige echtgenoot te zoeken (terugnameverzoek aan Polen dd. 27/6/2005 en dd. 28/7/2006, punt opmerkingen). Tijdens uw actuele asielaanvraag verklaart u dat u niet met uw moeder gevlucht bent en dat u de mensen met wie u Polen bent binnengekomen, helemaal niet kent (CGVS, p.5). U verklaart dat u dit ook in Polen heeft verteld omdat u bang was als alleenstaande in de gevangenis terecht te komen in Polen (p.5). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u tracht op die manier Polen binnen te geraken, is dit geen verschoning voor het feit dat u in België, zowel voor uw eerste als tweede asielaanvraag nimmer heeft verwezen naar uw problemen omwille van [U.]. Dit volledig gebrek aan verwijzing van de problemen omwille van [U.] – en die bij uw actuele asielaanvraag de enige reden vormen voor uw asielaanvraag - blijft dan ook een belangwekkende vaststelling die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen bij uw derde asielaanvraag ernstig ondermijnt.

Ook binnen uw huidige asielaanvraag zijn er een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaart u tijdens uw gehoor voor het CGVS initieel dat de autoriteiten een vijftal keer zijn langsgekomen op zoek naar [U.] (CGVS,p.3). Later in het gehoor verklaart u dat men in de periode dat [U.] gevangen zat, twee keer per maand langskwam, afgewisseld met periodes dat er niemand kwam (CGVS p.4). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat ze slechts een vijftal keer zijn langsgekomen, verklaart u : "Ja, ze komen en verdwijnen, en dan (komen ze) opnieuw (CGVS,p.4-5). Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren. U verklaart immers duidelijk dat jullie bezoek kregen zowel voordat [U.] werd aangehouden (CGVS p.4), tijdens zijn aanhouding (CGVS p.4), en ook na zijn vlucht uit Tsjetsjenië (CGVS,p.4). Tijdens de periode van 1 jaar tijdens zijn aanhouding kwamen ze in periodes, als ze kwamen was het twee keer per maand (CGVS,p.4). Op basis van deze verklaringen moet afgeleid worden dat ze zeer vaak zijn langsgekomen, ongeacht de regelmaat en frequentie van de bezoeken, en alleszins meer dan de vijf keer waarvan u sprak in het begin van het gehoor.

De geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten wordt verder op een ernstige manier ondermijnd nadat is vastgesteld dat u en uw broer [M. D.] (OV xxxxxxxx), tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de aanhouding van uw broer in 2008. Zo verklaarde uw broer dat hij u op 2 maart 2008 werd meegenomen en na twee dagen werd vrijgelaten, waarna hij naar huis terugkeerde (gehoor CGVS [M. D.], p.8-9). U beweerde daarentegen dat uw broer in januari 2008 is aangehouden (CGVS,p.6), en dat hij in mei 2008, zo vernam u van uw stiefmoeder, nog steeds spoorloos was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Ook tijdens het gehoor van november 2008 verklaarde u dat hij nog steeds vermist was (CGVS,p.2) U verklaart ook dat u het nieuws van de aanhouding vernam toen uw vader in het ziekenhuis lag (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Deze verklaringen zijn volledig in tegenspraak met de verklaringen van uw broer die stelde slechts twee dagen te zijn aangehouden, nadien naar huis te zijn teruggekeerd, en ten tijde van de ziekenhuisopname van jullie vader reeds te zijn vrijgelaten (CGVS [M. D.], p.7-9).

Aangezien bovenstaande elementen zeer manifeste tegenstrijdigheden betreffen aangaande de kernelementen van uw asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot [V. U.] werd op 30 juni 2005 het statuut van de hoedanigheid van vluchteling toegekend. Ondanks het feit dat jullie actueel gehuwd zijn en jullie problemen verbonden zijn, is de Commissaris-generaal van mening dat u een weigeringsbeslissing dient te krijgen. De erkenning van uw echtgenoot gebeurde immers op basis van de toenmalige politieke situatie in Tsjetsjenië. Zoals in de eerste paragraaf in de motivering is aangehaald, is de situatie gewijzigd en dient er een grondige appreciatie te worden gemaakt van de aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten en individuele actuele vrees. Zoals hierboven uiteengezet zijn deze aspecten in uw dossier niet geloofwaardig gebleken. De Commissaris-generaal is verder van oordeel dat de ernstige twijfels over de verhouding tussen u en [U.] in Tsjetsjenië, geen impact hebben op de beoordeling van de individuele vrees van [U.].

In het kader van de asielaanvraag van uw broer [M. D.] is een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Een kopie van de verklaringen van uw broer en echtgenoot zijn toegevoegd aan uw dossier.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u en [U.] voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De geboorteakte van u, [U.] en uw kinderen, uw intern en internationaal paspoort, uw traditionele huwelijksakte uit Polen, uw verblijfskaart uit Polen, een attest van gezinssamenstelling in België dd. 22/3/2007, het diploma middelbaar onderwijs van [U.], een medisch attest van [U.] en de Belgische oranje kaart van [U.] betreffen allen gegevens die niet ter discussie staan. De brief van [U.] aan de directie van het gesloten centrum en het attest van de dorpsadministratie van Goragorsk dd. 16/9/2004 werden hoger reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur.

2.2. Wat de aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoekster deze niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster stelt dat "[h]et feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken [niet] betekent [...] dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken [...]." De Raad wijst er op dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat. Waar verzoekster stelt dat nagegaan moet worden of de ingeroepen elementen te wijten zijn aan de verzoekende partij duidt zij niet aan wat de relevantie hiervan in casu is.

2.6. In casu stelt verzoekster dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de huwelijksband tussen haar en haar echtgenoot in Tsjetsjenië. Verzoekster wijst er op dat deze huwelijksband ondertussen ook effectief bevestigd wordt door een officieel huwelijk én de geboorte van drie gezamenlijke kinderen. Het feit dat er bepaalde zaken niet of anders vermeld werden, heeft zijn redenen gehad doch de waarheid is dat verzoekster met U.V. gehuwd is. Na meer dan tien jaar kan er niet verlangd worden dat verzoekster nog alles in detail kan uitleggen. In het kader van het onderzoek naar nieuwe feiten in januari 2007 verwees ook U.V. naar zijn huwelijk met verzoekster. Hij heeft dit niet eerder vermeld omdat het hem niet eerder was gevraagd. Het feit dat verzoekster zelf destijds niets heeft gezegd over U.V. is omdat haar vader haar dat had afgeraden. Zij verwijst verder naar de door haar voorgelegde attesten inzake het traditioneel huwelijk. Er kan niet zomaar geoordeeld worden dat haar situatie volledig losstaat van deze van haar echtgenoot, die erkend is als vluchteling. Indien er geen hechte band zou zijn geweest, zou er ook geen huwelijk zijn geweest. Het gegeven dat zij in haar tweede en derde asielaanvraag andere motieven heeft aangehaald, kan niet gebruikt worden als argument om de huidige aanvraag af te wijzen. De tweede asielaanvraag werd afgelegd in een zeer penibele situatie waarbij zij bang was om als alleenstaande in een Poolse gevangenis te belanden. Zij heeft getracht om door een aangepast verhaal Polen binnen te geraken, hetgeen begrijpelijk is. Verzoekster wenst zich ook met klem te verzetten tegen een werkwijze waarbij enerzijds wordt vastgesteld dat er sprake is van onmenselijke behandelingen in Tsjetsjenië maar anderzijds gratis wordt aangenomen dat verzoekster er geen last van zal hebben. Verzoekster stelt tevens getraumatiseerd te zijn door hetgeen gebeurd is. Het gegeven dat zij niet van alles op de hoogte is kan niet tegen haar

worden gebruikt, te meer daar zij en haar echtgenoot hiervoor steeds een plausibele uitleg hebben gegeven. Verzoekster beklemt oot dat zij de waarheid heeft verteld. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet om zomaar op basis van eenzijdige inzichten haar aanvraag te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

2.7. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.8. Aangaande de situatie in Tsjetsjenië wordt er op gewezen dat elk asiëldossier individueel op zijn eigen verdiensten moet worden onderzocht. Verzoeksters asielaanvraag werd op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Met haar theoretisch betoog dat er in Tsjetsjenië sprake is van onmenselijke behandelingen doch dat gratis wordt aangenomen dat zij er geen last van zal hebben, gaat verzoekster volledig voorbij aan volgende concrete motieven in de bestreden beslissing: *“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”* De Raad meent dat dergelijke theoretische overwegingen die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing geen weerlegging van deze motieven vormen. Verzoeksters argumentatie bevat geen concrete repliek met betrekking tot voormelde vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft.

2.9. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing geenszins getwijfeld wordt aan het bestaan van de huidige huwelijksband, maar wel aan het bestaan van hun relatie en huwelijksband in Tsjetsjenië, zodat verzoeksters verwijzing naar het thans bestaande huwelijk met U.V. niet dienstig is. De huwelijksband in Tsjetsjenië is relevant bij de beoordeling van haar vluchtmotieven. Verzoekster verklaarde immers in haar huidige asielaanvraag dat zij is moeten vluchten omwille van haar relatie met U.V. De omissies en de tegenstrijdige verklaringen die verzoekster en haar echtgenoot hierover hebben afgelegd, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asiërelaas. Het is immers niet aannemelijk dat zowel verzoekster als haar echtgenoot bij hun eerste asielaanvraag geen enkele melding hebben gemaakt van elkaar, noch van enige huwelijksband of voornemen om te huwen, zo deze elementen op dat ogenblik werkelijk aanwezig waren. Verzoeksters verklaring voor deze omissie dat haar vader haar gezegd had beter niets over haar echtgenoot te vertellen betreft een herhaling van haar asiëlmotieven. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asiëlmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft. Ook het feit dat haar echtgenoot niets vermeld heeft van de huwelijksband omdat het hem niet eerder gevraagd werd, is slechts een herhaling van de asiëlmotieven. De Raad wijst erop dat ook het feit dat verzoekster in 2006 een tweede maal een traditioneel huwelijk heeft gesloten in Polen, terwijl zij verklaart reeds traditioneel

gehuwd te zijn in 2004, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het bestaan van een huwelijksband in Tsjetsjenië. Dit alles doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het bestaan van een hechte relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot in Tsjetsjenië, waardoor tevens de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde problemen en motieven waarom zij Tsjetsjenië verliet, ondermijnd wordt. Verzoekster verklaarde immers dat haar problemen voortvloeiden uit haar relatie met haar echtgenoot in Tsjetsjenië. Bovendien wordt verzoeksters geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat verzoekster in haar huidige asielaanvraag totaal andere asielmotieven aanhaalt dan in haar eerste en tweede asielaanvraag, alsook dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag zelf nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de door haar aangehaalde problemen én doordat haar verklaringen tegenstrijdig zijn aan deze van haar broer M.D. Inzake haar tegenstrijdige verklaringen met die van haar broer M.D., merkt de Raad op dat verzoekster dit niet betwist.

Waar verzoekster meent dat het niet vermelden tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag van de thans in het kader van de derde asielaanvraag geformuleerde asielmotieven niet als argument tegen haar kan worden gebruikt, kan zij niet overtuigen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient en onmiddellijk alle redenen aanhaalt waarom hij vreest voor vervolging of ernstige schade. De vaststelling dat verzoekster tot tweemaal toe nalaat melding te maken van de problemen die zij in Tsjetsjenië zou hebben ondervonden omwille van haar relatie met U.V. doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument van verzoekster dat zij zich in een zeer penibele situatie bevond en daarom een aanpast verhaal heeft verteld, kan geenszins als verschoningsgrond worden aangenomen. Immers mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij onmiddellijk de waarheid vertelt bij het indienen van een asielaanvraag.

Waar verzoekster nog verwijst naar attesten inzake het traditioneel huwelijk, wijst de Raad erop dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

2.10. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij op overdreven wijze verlangt dat zij zich details herinnert van ondertussen tien jaar geleden, wijst de Raad erop dat verzoekster bezwaarlijk kan stellen dat het in casu gaat om irrelevante details. Er mag immers worden verwacht dat verzoekster coherente en gedetailleerde informatie kan verschaffen over de oorzaak van haar vlucht uit Tsjetsjenië.

2.11. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat zij erg getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoonbaar met een medisch attest dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Raad wijst er voorts op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoekster verhinderd zou hebben haar asielrelaas volledig en juist te vertellen.

2.12 Bij de vraagstelling tijdens het gehoor is het de bedoeling inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoekster, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit.

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante

feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. Omwille van het verbod van willekeur moeten de beslissingen van verweerder in beginsel een zekere continuïteit vertonen. Verzoekster toont niet aan op welke manier in casu het verbod op willekeur zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

In haar tweede middel voert verzoekster aan dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. Voorts is verzoekster van mening dat verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Die oordeelde immers in het verleden dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging. Volgens verzoekster maken de ontvoeringen en verdwijningen actueel de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië. Zij merkt in dit verband op dat de daders meestal *“gemaskerde mannen”* zijn, de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit meer worden teruggevonden. Het lijkt, aldus verzoekster, een courante praktijk om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het, zo meent zij, duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig moet worden onderzocht.

In haar derde middel voert verzoekster aan dat in casu geenszins correct wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend. Volgens verzoekster werd er geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er, zo merkt zij op, zoals voor alle personen uit de Kaukasus het geval is, geenszins op gebeterd is. Zij stelt dat, aangezien het uiteraard niet kan dat zij naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen een vaste praktijk zijn, het minstens zo is dat de situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden. Verzoekster merkt verder op dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Zij verwijst dienaangaande naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.”* Voorts laat zij gelden dat door zomaar te aanvaarden dat er in het thuisland sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zonder meer de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. Voorts merkt verzoekster op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Zij stelt vervolgens dat al werd aangetoond dat de situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor zij louter door haar aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door de commissaris-generaal diende, zo oppert verzoekster, *“dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn”*. Meer bepaald, zo vervolgt zij, diende de commissaris-generaal zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Er is volgens verzoekster niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, doch tevens ook een manifeste schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Verzoekster stelt hieromtrent dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters *“independent and rigorous”* oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoekster dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoekster, blijkt dit in casu geenszins uit de motivering. Er werd, zo besluit zij, integendeel geen enkel

onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd. Volgens verzoekster werd *“in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”*

2.16. Voor wat betreft de ingeroepen schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van artikel 5 EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het artikel 5 EVRM, zonder evenwel aan te geven om welk beginsel het gaat en op welke wijze dit door de bestreden beslissing geschonden wordt alsook zonder aan te geven op welke wijze artikel 5 EVRM geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.17. De Raad verwijst voorts naar de bespreking van het eerste middel onder de punten 2.3. en 2.13. voor wat betreft de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.18. Waar verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en stelt dat er nog steeds diverse mensenrechtenschendingen zijn in Tsjetsjenië, wenst de Raad te benadrukken dat het aan de asielzoeker toekomt om een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. In die zin volstaat het dan ook niet louter te verwijzen naar een algemene situatie om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moet verzoekster dus in elk geval aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas aannemelijk maken dat zij individueel vreest voor vervolging of dat zij een risico loopt op ernstige schade. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoekster betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Uit lezing van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier – Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië – blijkt dat de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië onder de loep wordt genomen waarbij, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, blijkt dat er nog steeds problemen zijn inzake mensenrechtenschendingen maar dat de situatie desalniettemin drastisch veranderd is en de mensenrechtenschendingen een gericht karakter hebben. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Tsjetsjeense origine van verzoekster niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de rechtspraak van, als administratief rechtscollege, waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde kent. Tevens dient bij de beoordeling van elke asielaanvraag steeds rekening te worden gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de asielaanvraag. Waar verzoekster stelt dat de Vaste Beroepscommissie in het verleden geoordeeld heeft dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging maakt zij niet aannemelijk dat dit op dit ogenblik het geval is in Tsjetsjenië.

2.19. Waar verzoekster stelt dat geenszins in concreto wordt gemotiveerd waarom zij niet de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, dient erop te worden gewezen dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun*

persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86- 87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad is dan ook van mening dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict. Deze conclusie – gebaseerd op de objectieve informatie uit het administratief dossier – wordt door de verwijzing naar de er nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

Verzoekster beperkt zich tot de louter algemene verwijzing naar "*Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid*" zonder precieze aanduiding en naar een zelfmoordaanslag in Grozny. Zij doet hiermee evenwel geen afbreuk aan voormelde conclusie over de situatie in Tsjetsjenië die gebaseerd is op tal van objectieve bronnen en meer uitgebreide informatie bevat.

2.20. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dit niet heeft gedaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.21. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hoger desbetreffend wordt gesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.22. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER